

אור האבנה

נ. ארט
פארט

ציורים ד.א.ו. טראוואס

חי פעם רופא אחד. הוא היה זקן מאוד והרכיב משקפיים כי היו כבר עיניים חלשות. אצל הרופא חי חתול. הוא היה עדיין קטן מאוד ולגמרי שחור. כך הוא נולד. מבוקר עד ערב טיפל הרופא בילדים, מבוגרים וזקנים, והחתול ימים שמים רדף זבובים, פרפרים וציפורים. ערב אחד הרופא ישב ליד שולחן וקרא עיתון. על השולחן עמדה מנורת חשמל והאירה לו, כי בחושך הוא לא יכול היה לקרוא.

והחתול שכב על הרצפה וניסה לתפוס את זנבו, כי לא הייתה לו תעסוקה אחרת. בחדר לא היו זבובים, לא פרפרים ולא ציפורים. המנורה החשמלית לא הייתה נחוצה לחתול, כי חתולים, אפילו הקטנים, יכולים לראות טוב מאוד בחושך.

פתאום נשבה רוח מהחלון, כי הרופא אהב אוויר טרי והחלון בחדר היה פתוח. הרוח הרעישה בניר העיתון והחתול קפץ על העיתון כי חשב שזה עכבר. וכשקפץ, הפיל את המנורה. המנורה נפלה מהשולחן, נשברה וכבתה.
"מה קרה?" שאל הרופא כי פתאום נעשה חושך בחדר.
וכשהחתול ראה מה עשה, קפץ מפוחד מהחדר דרך החלון וברח.

החתול היה זר, כלומר גם לו אסור היה להתקרב ללבנה. אבל הוא בכל זאת התקרב כי לא ידע לקרוא. הוא קפץ על הלבנה, התיישב עליה וישב הרבה זמן.

הוא רץ ועבר ליד הבית, ליד הגן, ליד טחנת הקמח, ליד שדה חרוש עד שהגיע להר. היה זה הר גבוה והחתול עלה עליו כי לא יכול היה לעצור. ועל ההר עמדה הלבנה כי היא בדיוק אז יצאה לשמיים. תחת הלבנה עמד שלט:

*הלבנה יוצאת בשעה שש.
הכניסה לליל לבנה אסורה.*

בזמן שהוא יושב עצוב הלבנה עלתה גבוה לשמיים.
וכשהתרוממה גבוה הכל למטה נעשה קטן מאוד. החתול
ראה הרים קטנים, נהרות וימים קטנים. הוא יכול היה לראות
אותם בחושך. אך הוא פחד לקפוץ מגובה כזה וישב בשקט
בקצה הלבנה.
הלבנה שטה מעל שדות, והשדות נראו כמו שמיכות כהות.
הלבנה שטה מעל ימים והמים בימים היו לגמרי שחורים.
הלבנה שטה מעל הרים ובהרים הבהבו מדורות.

אחרי הרבה זמן נעשה לו עצוב ורצה לחזור הביתה, לרופא
הזקן, למנורה דולקת ולתנור חם.
הוא ניגש לקצה הלבנה והתכוון לקפוץ. אבל לא קפץ, כי נבהל.
ההר היה רחוק ונראה קטן מאוד.

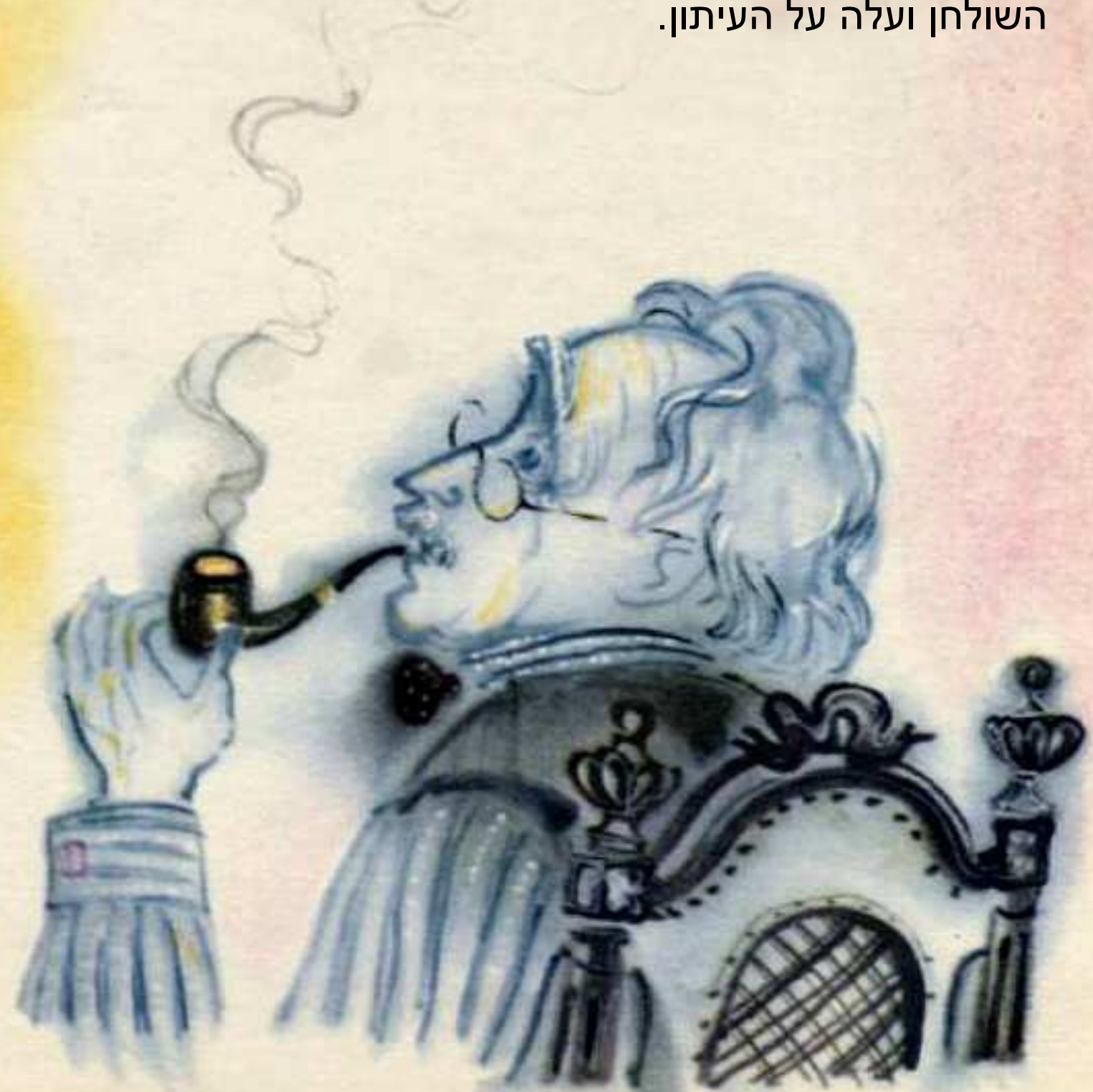
ובכל מקום היה לילה חשוך. רק על הלבנה היה בהיר כי כי שם היה הרבה אור של הלבנה. והחתול התחיל למצמץ בעיניים ורצה לישון.

הוא ישן הרבה זמן ולא הרגיש שהירח עבר סביב העולם. אבל פתאום הוא התעורר וקפץ על רגליו, כי הלבנה נתקלה בהר והחתול התגלגל ממנה אל ההר. ואז ראה שזה אותו ההר שעליו היה קודם. הוא ירד משם ורץ ליד השדה החרוש, ליד טחנת הקמח, ליד הגן וליד הבית, עד הדלת. כי לא יכול היה לעצור. והוא התגלגל פנימה, כי הדלת הייתה פתוחה.

בחדר, ליד השולחן, ישב הרופא. הוא לא קרא עיתון כי המנורה
נשברה והוא לא יכול היה לקרוא בחושך.
הרופא ראה את החתול ושאל "מה זה?"
כי פתאום החדר נעשה מואר. וזה החתול שהאיר.
פתאום רוח נשבה לתוך החדר והעיתון הרעיש. החתול קפץ על
השולחן ועלה על העיתון.

מהפרווה השחורה שלו נשפכו ניצוצות, כי החתול התמרח באור
הלבנה בזמן שהיה עליה.
הרופא אמר "איפה מברשת הבגדים שלי?"
הוא מצא את המברשת והבריש היטב את החתול, כך שכל האור
של הלבנה נשאר על העיתון.
הרופא שפך את האור לתוך צנצנת, שם אותה על השולחן ואמר
"זה אור מספיק להיום. ומחר אקנה מנורה חדשה."

והתחיל לקרוא עיתון.
... והחתול נשכב על הרצפה והתחיל לתפוס את זנבו.

